

Ve vlastních údajích Dr. A. lze skutečně shledati náznaky v tom směru, že mu nešlo o přijetí koncipienta ve smyslu hořejších vývodů, nýbrž o soustavné zaměstnávání odborníka samostatně vykonávanou daňovou a poplatkovou agendou za tím jediným účelem, aby si zachoval svou zvláštní klientelu z kruhů průmyslu a aby si takto získal, pokud se týče udržel převahu v soutěži s advokáty kolegy. Tomu nasvědčují též jednak vysoký plat (4.000 Kč měsíčně), jednak věk P-ův, který nedá předpokládati, že tu šlo skutečně o přípravu pro advokátní povolání.

Soutěžní převaha, kterou by si advokát získáním takové síly zjednával, byla by tím povážlivější, ježto dotčené kruhy klientů mohou — třeba mylně — aspoň předpokládati, že finanční úředník, zaměstnaný v advokátní kanceláři, zabezpečuje úspěch finanční věci nejen svými znalostmi a zkušenostmi — nabytými ve státní službě a využívanými nyní ve prospěch soukromých zájemců —, nýbrž i svými styky s úřady a úředníky z předešlé doby.

Přivodí-li advokát přijetím finančního úředníka — nominelně jako koncipienta, ačkoliv o přípravnou službu v intencích zákona vůbec nejde — takový stav, bylo by v tom spatřovati jednak neloyální soutěž proti kolegům, kteří nejsou s to neb ochotni zajistiti si rovněž podobné pomocníky, jednak mohlo by to ve veřejnosti vzbuditi dojem, že jde o koncipienta na oko, o krytí samostatné praxe nebo při nejmenším o využívání osobního vlivu koncipienta u finančních úřadů. Lze-li takto připustiti možnost, že stav Dr. A-em přivoděný vyvolal o jeho kanceláři u nepřislušníků advokátního stavu takové nepříznivé domněnky a předpoklady, z nichž veřejnost by pak mohla vyvoditi nepříznivé závěry o celém advokátním stavu vůbec, je opodstatněno důvodné podezření, že se advokát Dr. A. dopustil kárného přečinu zlehčení cti a vážnosti stavu. Bylo proto stížnosti vyhověti a napadené usnesení změnit, jak se stalo.

Čís. 344 dis.

Je porušením povinností povolání, uvedl-li advokát svého klienta v nebezpečí trestního stíhání pro útisk tím, že na jeho příkaz, nepoučiv ho o tomto nebezpečí a neodmítnuv po případě příkaz provést, napsal někomu dopis, v němž mu vyhrožoval újmou na cti, neupustí-li od novinářské činnosti, klientovi nepřijemné.

(Rozh. ze dne 15. listopadu 1937, Ds II 22/37.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie zamítl odvolání obviněného advokáta z nálezu kárné rady advokátní komory, jímž byl obviněný uznán vinným kárným přečinem porušení povinností povolání a zlehčení cti a vážnosti stavu.

D ů v o d y:

Obviněný uvádí ve svém odvolání, že napadá kárný nález v celém jeho rozsahu, provádí je však jen co do výroku o vině. Odvolání nelze přiznati důvodnost.

I když se přihlíží k nezávadné části dopisu ze dne 27. listopadu 1935 a k osobnímu poměru obviněného k Dr. M., nutno přisvědčiti úsudku kárné rady, že pozastavená stať dopisu obsahuje nepřípustnou pohružku, a to újmu na cti pro případ, jestliže Dr. M. od své novinářské činnosti neupustí. Vysvítá to nejlépe z vlastních údajů obviněného v odvolání, že chtěl dopisem po rozmluvě s ředitelem N. oznámiti Dr. M., že i České úvěrní a eskontní družstvo bude, vystupujíc ze své rezervy, tiskem kritisovati chování Dr. M. a důkladněji se obíratí p o h n u t k a m i jeho boje proti firmám provozujícím splátkové obchody s losy.

Podle § 9 adv. řádu je advokát povinen hájiti práva své strany svědomitě a uvarovati se všech prostředků, které nejsou v souladu s jeho svědomím a se zákonem. Této povinnosti však obviněný nedostál, když se snažil Dr. M. pohružkou uveřejnění pohnutek jeho boje proti losovým obchodníkům v tisku přiměti k tomu, aby od své další novinářské činnosti upustil, neboť vydal takto svou stranu, pokud se týče jejího ředitele N. v nebezpečí trestního stíhání pro přestupek útisku, byť i trestní řízení, pro tento přestupek zahájené, bylo zastaveno. Tomu nevádí, že dopis sepsal z příkazu ředitele N. Naopak bylo jeho povinností, aby ředitele N. na nezákonnost a nebezpečnost takového zákroku upozornil a po případě jeho provedení odmítl. Na závadné povaze dopisu nemění nic, že obviněný dal Dr. M. žádanou satisfakci.

Tvrzení obviněného, že neměl úmyslu Dr. M. od jeho novinářské činnosti pohružkou odvrátiti, je v rozporu s obsahem a smyslem dopisu a se zmíněnými vlastními údaji obviněného v odvolání. Neuvědomil-li si obviněný závadný ráz svého jednání, stalo se tak jen tím, že neuvažoval o věci s pečlivostí, k níž jako advokát při zastoupení zájmů své strany byl povinen a jež byla i možná. Ke skutkové podstatě kárného přečinu stačí pouhá nedbalost (čís. 95, 100 dis. a j. Sb. n. s.).

Právem podřadila tudíž kárná rada čin obviněného pod skutkovou podstatu kárného přečinu porušení povinností povolání a, ježto jeho závadné jednání vešlo trestním řízením v širší veřejnost, i pod skutkovou podstatu kárného přečinu zlehčení cti a vážnosti stavu (§ 10, odst. 2 adv. ř.). Odvolání bylo proto jako neodůvodněné zamítnouti.

Čís. 345 dis.

Slovo »zločin« v § 98 adv. por. podľa terminologie užívanej v dobe vydania advokátskeho poriadku znamenalo — a znamená aj dnes — nielen zločiny, ale aj prečiny v smysle neskoršieho trestného zákona z r. 1878.

(Rozh. zo dňa 27. novembra 1937, Ds III 27/37.)